

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **V. O.**, bytem, zast. JUDr. Vlastimilem Hrušeckým, advokátem se sídlem Na Veselí 825/3, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 28. 4. 2016, č. j. JMK 63841/2016, sp. zn. S-JMK 2685/2016/ODOS/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se **n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy, ze dne 28. 4. 2016, č. j. JMK 63841/2016, sp. zn. S-JMK 2685/2016/ODOS/Bo (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 30. 11. 2015, č. j. ODSČ-72134/15-11, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Správním orgánem prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 17. 5. 2015 v 01:45 hod. v Brně na ul. Řípská řídil osobní motorové vozidlo tovární značky, ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. a) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 32 000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň byl žalobce povinen zaplatit 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) ve spojení s ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobce podává předmětnou žalobu, neboť se domnívá, že se nedbalostního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu nedopustil v takové míře, aby bylo nutné uložit sankci, ke které dospěl správní orgán prvního stupně. Nepřiměřenost sankce žalobce odůvodňuje především neexistencí závadového následku činu. Žalobce podniká, platí řádně všechny odvody a daně a na používání automobilu je do značné míry závislé jeho podnikání. Žalobce vlastní stavební firmu s až 25 zaměstnanci, přičemž staví na různých místech ČR a bez dopravního prostředku nelze po tak dlouhou dobu organizovat práci tolika lidí na stavbách vzdálených od sebe desítky až stovky kilometrů. Sankce pro žalobce tak znamená citelné omezení jeho podnikatelské činnosti, v jejímž důsledku zvolená sankce bude znamenat ztrátu pracovních míst, odvodů státu a souběžně s tím i snížení životní úrovně rodiny žalobce a jeho zaměstnanců. Žalobce se přestupku dopustil neúmyslně v dobré víře, že může používat ukrajinský řidičský průkaz, neboť předchozí sankce mu řádně skončila a požádal o vrácení řidičského oprávnění, přičemž žádosti žalobce bylo vyhověno a zbývalo pouze doložení zdravotní způsobilosti na předepsaném formuláři. Žalobce si je vědom skutečnosti, že neznalost zákona neomlouvá, přesto má za to, že u cizinců by mohl být brán ohled na to, jestli došlo k závažnému přestupku s nějakými následky.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí na základě následujícího vyjádření. Z podkladů ve správním spise vyplývá, že žalobce v době od 1. 1. 2013 do 7. 6. 2015 nebyl držitelem řidičského oprávnění, skutečnost tedy, že dne 17. 5. 2015 nebyl držitelem řidičského oprávnění a přesto řídil, což sám nepopírá, je nesporná. Žalobní námitka žalobce brojící proti uloženým sankcím za přestupek je totožná jako odvolací námitka, s níž se žalovaný podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí na straně 5 a na jehož pasáže odkazuje. Žalovaný dále dodal, že ukládané sankce mají nejen preventivní charakter, ale také represivní. Pokud na obviněné nemá preventivní charakter sankcí žádný vliv a páchají obdobné přestupky opakovaně, což je i případ žalobce, správním orgánům nezbyvá než přistoupit k uložení sankce s represivním charakterem, tedy nikoliv na samé spodní hranici možného zákonného rozpětí. Návrh žalobce na upuštění sankce zákazu činnosti a pokuty tak žalovaný nemohl

akceptovat, neboť správní orgán kladl důraz na ochranu zákonem chráněných zájmů, kterými je zejména bezpečnost silničního provozu. Dle § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu navíc nelze od uložení sankce upustit a žalovaný neshledal důvody ke snížení uložených sankcí. Dle žalovaného jsou uložené sankce na samé spodní hranici zákonného rozsahu přiměřené a plně odpovídající okolnostem, za nichž k přestupku došlo i osobě pachatele.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku sepsané Policií ČR, Městské ředitelství policie Brno, obvodní oddělení policie Brno - Židenice (dále jen „Policie ČR“) ze dne 21. 5. 2015, oznámení přestupku sepsané na místě Policií ČR dne 17. 5. 2015, úřední záznam ze dne 17. 5. 2015 a evidenční karta řidiče (žalobce) ze dne 21. 9. 2015 potvrzující 13 záznamů v přestupcích a 3 body. Z výpisu z evidenční karty dále vyplývá, že žalobce pozbyl řidičské oprávnění ke dni 1. 1. 2013 na dobu jednoho roku a to z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dne 1. 10. 2014 nabylo právní moci rozhodnutí Městského úřadu Černošice, kterým byla žalobci uložena sankce zákazu činnosti na dobu jednoho roku (řidičský průkaz byl žalobci odebrán dne 10. 8. 2014). Rozhodnutí o upuštění výkonu zbytku sankce zákazu řízení nabylo právní moci dne 2. 4. 2015. Na základě žádosti bylo žalobci řidičské oprávnění vráceno dne 8. 6. 2015.

Dne 30. 11. 2015 bylo vypraveno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce dne 21. 12. 2015 podal odvolání. Žalobce nesouhlasil s uloženými sankcemi a namítal, že v době prováděné silniční kontroly již věděl, že bylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení řidičského oprávnění, pouze byl vyzván k doložení zdravotní způsobilost, což žalobce neprodleně učinil dne 18. 5. 2015 a tentýž den mu řidičské oprávnění bylo vráceno. V dobré víře se však domníval, že do doby vrácení řidičského oprávnění postačuje k řízení vozidla platný mezinárodní ukrajinský řidičský průkaz. Žalobce dále konstatoval, že se nepovažuje za recidivistu, neboť počet 12 bodů, které mu byly odebrány, se netýkaly vážných dopravních přestupků. Dodal, že se přestupku nedopustil úmyslně, svým počínáním nikoho neohrozil a choval se s veškerým respektem vůči příslušníkům Policie ČR.

S uvedenými odvolacími námitkami se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí a poukázal na skutečnost, že není rozhodné, zda žalobci chyběl jeden nebo více podkladů potřebných k vrácení řidičského oprávnění, důležité je, že daného dne nebyl držitelem tohoto oprávnění a přesto vozidlo řídil. Okolnosti, jak a proč k tomuto stavu došlo, mohou mít vliv pouze při rozhodování při ukládání sankce. K výši uložené sankci žalovaný poukázal na zákonné rozpětí sankcí a na to, že od jejich uložení nelze dle zákona v rozhodnutí o přestupku upustit. Žalovaný dodal, obě sankce, jak ve formě pokuty, tak zákazu činnosti, byly uloženy téměř při spodní hranici zákonného rozpětí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Soud posoudil žalobní námitky žalobce a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Soud považuje za nesporné na základě skutečností zjištěných ze správního spisu, že v době od 1. 1. 2013 do 7. 6. 2015 nebyl žalobce držitelem řidičského oprávnění a nesměl tedy řídit motorové vozidlo. Při kontrole dne 17. 5. 2016 bylo Policií ČR zjištěno, že žalobce řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění. Sám žalobce tyto skutečnosti nikterak nerozpоруje, pouze nesouhlasí se sankcemi uloženými za tento přestupek. Dle žalobce jsou tyto nepřiměřené, neboť v době projednávaného přestupku mu chyběl doložit pouze formulář o zdravotní způsobilosti a domníval se, že do doby vrácení řidičského oprávnění k řízení postačuje mezinárodní ukrajinský řidičský průkaz.

Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.

Podle § 80 téhož zákona řidičské oprávnění opravňuje jeho držitele k řízení motorového vozidla zařazeného do skupiny vozidel, pro kterou mu bylo řidičské oprávnění uděleno.

Podle § 94a odst. 1 téhož zákona držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, kterým bylo uloženo v trestním řízení přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel nebo kterým bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na

potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se držitel řidičského oprávnění zavázal zdržet se řízení motorových vozidel.

Podle § 102 odst. 1 téhož zákona po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů, po výkonu trestu nebo po uplynutí zkušební doby podmíněného upuštění od potrestání s dohledem, v jehož rámci bylo uloženo přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel, nebo po rozhodnutí o upuštění od tohoto přiměřeného omezení, nebo po rozhodnutí o osvědčení nebo neosvědčení ve zkušební době podmíněného odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněného zastavení trestního stíhání, nebo poté, kdy se má za to, že v této době došlo k osvědčení, rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a.

Podle § 103 odst. 1 téhož zákona řidičský průkaz je veřejná listina, která osvědčuje řidičské oprávnění držitele a jeho rozsah a kterou držitel prokazuje své jméno, příjmení a podobu, jakož i další údaje v ní zapsané podle tohoto zákona.

Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.

Jak zjistily správní orgány z evidenční karty řidiče pořízené dne 21. 9. 2015, jež je založena ve správním spisu, žalobce v době kontroly Policií ČR nebyl držitelem žádné skupiny řidičského oprávnění, neboť jej pozbyl na dobu 1 roku na základě dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení dne 1. 1. 2013. Po uplynutí jednoho roku žalobce o vrácení řidičského oprávnění nepožádal. Následně dne 1. 10. 2014 nabylo právní moci rozhodnutí Městského úřadu Černošice č. j. S-MUCE 45516/2014 OVV/Ji, kterým byla žalobci uložena sankce zákazu řízení činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Na základě rozhodnutí o upuštění od zbytku zákazu činnosti a žádosti o vrácení řidičského oprávnění byl žalobci dne 8. 6. 2015 vrácen řidičský průkaz.

I když v daném případě žalobce o vrácení řidičského oprávnění požádal ještě před vykonáním sankce zákazu činnosti, neboť bylo upuštěno od zbytku sankce, je možno na daný případ vztáhnout závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52 (dostupný na www.nssoud.cz), jenž se zabýval výkladem mechanismu opětovného nabytí řidičského oprávnění ve chvíli, kdy řidič vykonal sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorového vozidla. Při výkladu § 94a odst. 1 a 2 a § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu dospěl k závěru, že „[z] citovaných ustanovení vyplývá, že podle zákona o silničním provozu je výslovně vyloučen automatismus spočívající v tom, že po uplynutí doby zákazu činnosti může řidič bez dalšího opět řídit motorové vozidlo. Takový postup by byl jistě možný, ale zákonodárce zvolil jiný, vůči řidičům administrativně

náročnější a přísnější, postup, a sice vrácení řidičského oprávnění na žádost ve zvláštním řízení. Je nepochybné, že takový postup vede k faktickému prodloužení doby, po kterou řidič nemůže řídit motorové vozidlo, minimálně o dobu trvání procedury vrácení. Ta končí podle ust. § 114 odst. 1 zákona o silničním provozu úkonem správního orgánu spočívajícím ve fyzickém předání řidičského průkazu žadateli na základě pravomocného správního rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění. Uvedená procedura umožňuje jednak v případě, že mezi právní mocí rozhodnutí o zákazu činnosti a vydáním rozhodnutí o vrácení řidičského průkazu je doba delší jednoho roku, zkoumat zdravotní a odbornou způsobilost řidiče (§ 102 odst. 5 zákona o silničním provozu) a i v případech, na něž uvedené ustanovení nedopadá, zajišťuje efektivní dozor nad výkonem zákazu činnosti. Pokud se ten, komu byl uložen zákaz činnosti, chová podle zákona a v zákonem stanovené lhůtě odevzdá řidičský průkaz, ví nebo přinejmenším má a musí vědět, že nedisponuje osvědčením nezbytným k řízení motorových vozidel. Je tedy skoro vyloučeno, aby i v době trvání zákazu činnosti z nedbalosti řídil bez řidičského oprávnění. Signálem, že opět řídit může, je právě vrácení řidičského oprávnění a následně řidičského průkazu postupem podle ust. § 102 a § 114 zákona o silničním provozu. Při nedodržení uvedeného postupu odevzdání a vrácení řidičského průkazu hrozí, že řidič, který má řidičský průkaz u sebe, ač jej měl ve stanovené lhůtě odevzdat, by mohl řídit motorové vozidlo i bez řidičského oprávnění, přičemž jeho pochybení by nemuselo být, např. při zběžné kontrole policií bez prověření příslušných evidencí, jednoduše zjistitelné. Právě tomu má zabránit mechanismus odevzdání a vrácení řidičského průkazu, za jehož dodržení se řidič, který řidičský průkaz odevzdal, po dobu odevzdání žádným takovým průkazem nemůže prokázat. Jedná-li tedy určitá osoba v rozporu s ust. § 94a a § 102 zákona o silničním provozu, a naplní tím formální znaky skutkové podstaty přestupku, za něž byl postižen stěžovatel, je nutno mít za to, že je naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl“.

Krajský soud doplňuje, že k opětovnému nabytí řidičského oprávnění dochází na základě podané žádosti (§ 102 odst. 2 zákona o silničním provozu), která vyžaduje doložení řady skutečností (§ 102 odst. 3 téhož zákona). Řidiče ale stíhají i další zákonné povinnosti. Například, pokud uplynulo od právní moci rozhodnutí, kterým byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, více než jeden rok, musí žadatel prokázat v rámci této žádosti zdravotní a odbornou způsobilost (§ 102 odst. 5 téhož zákona). Dále v případech, kdy byla řidiči uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu nejméně 6 měsíců, je řidič povinen se podrobit dopravně psychologickému vyšetření [§ 87a odst. 3 písm. c) téhož zákona].

Z uvedeného tak nepochybně vyplývá, že znovunabytí řidičského oprávnění je možné až provedením samostatného správního řízení ukončeného rozhodnutím o vrácení řidičského oprávnění. V případě, kdy žalobce tvrdí, že měl podanou žádost o vrácení řidičského oprávnění, avšak doposud nedoložil formulář o zdravotní způsobilosti, nemohlo tak být správní řízení o vrácení řidičského oprávnění ukončeno. I přesto, že dle výpisu z evidenční karty řidiče nabylo rozhodnutí o upuštění od zbytku zákazu činnosti právní mocí dne

2. 4. 2015, žalobce byl povinen vyčkat na vyřízení žádosti o vrácení řidičského oprávnění a následného vrácení řidičského průkazu. Pokud tak byl žalobci vrácen řidičský průkaz až dne 8. 6. 2014, nebyl žalobce do té doby oprávněn řídit motorová vozidla.

Správní orgán prvního stupně uložil žalobci sankce na základě § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, dle něhož za přestupek se uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h) [dle aktuálního znění § 125c odst. 5 písm. a téhož zákona] a podle § 125c odst. 5 téhož zákona, který ukládá zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let za přestupek podle [odstavce 1 písm. c\), d\), e\)](#) bodů 1 a 5, a písm. h) [nyní § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona]. Prvostupňový správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 32 000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Jedná se tedy o sankce v dolních sazbách. K žalobci tvrzené tvrdosti sankce mu uložené správním orgánem prvního stupně soud poukazuje na § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu ve znění spáchání přestupku (dle aktuálního znění § 125c odst. 9 téhož zákona), dle něhož od uložení sankce podle odstavců 4 až 7, s výjimkou odstavce 6 písm. a), nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Za polehčující okolnost správní orgány považovaly skutečnost, že nyní řešený přestupek neměl následek v podobě újmy na zdraví či škody na majetku. Jako přítěžující okolnost shledaly správní orgány evidenční kartu řidiče, ze které vyplynulo, že žalobce byl v nedávné době za obdobný přestupek sankcionován. Správní orgány tak zohlednily polehčující okolnost ve větší míře než tu přítěžující, a proto žalobci byly uloženy sankce blíže ke spodní hranici zákonných rozpětí obou sankcí.

Na uvedené ani nemůže mít vliv tvrzení žalobce, že řidičské oprávnění je nezbytné k jeho podnikatelské činnosti. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě neprokázal, že by touto sankcí mu byla způsobena neúnosná újma a nemohl by tak pokračovat ve své podnikatelské činnosti. Toto omezení pro žalobce ani nemusí znamenat ztrátu výdělečné činnosti, neboť předmětem jeho podnikání není řízení vozidla, o takové možnosti by bylo možno uvažovat v případě, kdy by předmětem výdělečné činnosti žalobce byla funkce řidiče, což v tomto konkrétním případě není.

Pokud tedy bylo prokázáno, že to byl žalobce, kdo porušil dopravní předpisy shora popsáním způsobem, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto porušení vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 125 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Obstojí proto právní závěr žalovaného, že žalobci bylo po právu kladeno za vinu spáchání přestupku a že mu za něj byla v souladu se zákonem uložena i sankce a náhrada nákladů správního řízení.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. září 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně